

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.III.20.460/2014/9.szám

A Kúria a dr. Németh Judit ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. felpereseknek a jogtanácsos által képviselt I.r., II.r., a személyesen eljáró III.r., a jogtanácsos által képviselt IV.r. és a jogtanácsos által képviselt V.r. alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt a Bács-Kiskun Megyei Bíróság előtt 16.P.20.326/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.459/2013/23. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperesek által 50. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg az I. és az V.r. alperesnek külön-külön 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, míg az 1.199.100 (egymillió-százkilencvenkilencezer-száz) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A H. szám alatti önkormányzati tulajdonú ingatlanban lévő földszint 1. szám alatti lakásra a felperesek 1992. november 17-én bérleti szerződést kötöttek. A Megyei Jogú Város Közgyűlése a 346/1993. (XI.22.) Kgy. határozatával a perbeli ingatlant eladásra jelölte ki azzal, hogy abból további intézkedésig csak egy darab üres lakás adható el. A határozat meghozatalakor a perbeli épületben a földszint 4. szám alatti lakás üres volt, ezt a felperesek az 1993. december 16. napján kelt adásvételi szerződéssel megvásárolták. A földhivatal az ingatlan egészére jegyezte be a felperesek tulajdonjogát egymásközt 1/2-1/2 arányban, majd utóbb elrendelte az eredeti ingatlan-nyilvántartási állapot helyreállítását. A megvásárolt lakással kapcsolatos tulajdonjog bejegyzésének előfeltétele volt a társasháztulajdon alapító okirat becsatolása, a felperesek azonban az elkészült alapító okiratot támadták, a

megfelelő záradékkal ellátott szerződést nem írták alá, és az ingatlan-nyilvántartási helyzet rendezése iránt keresetet terjesztettek elő, amelyet a bíróság a jogerős ítéletével elutasított. A földhivatal által a társasháztulajdon bejegyzéséről és az önkormányzat tulajdonjogának feltüntetéséről rendelkező határozatot a felperesek keresettel támadták arra hivatkozással, hogy a bejegyzés alapjául szolgáló okirat nem tartalmazza a társasháztulajdon alapítására vonatkozó megegyezést. A felpereseknek ezt a keresetét is elutasította a bíróság a jogerős ítéletével. Ezzel párhuzamosan folyt a felperesek tulajdonjog bejegyzésére irányuló kérelmének elbírálása. A felperesek kérelmét a Városi Földhivatal elutasította, mert a felperesek nem tettek eleget annak a felhívásnak, hogy az adásvételi szerződést záradékkal lássák el. A felpereseknek a közigazgatási határozatok felülvizsgálata, illetőleg a tulajdonjoguknak a szerződés szerinti ingatlan-nyilvántartási bejegyzése iránt kezdeményezett több közigazgatási és peres eljárása eredménytelen maradt.

A felperesek mint kijelölt bérlők az 1994. március 29-i nyilatkozatukkal az önkormányzatnak bejelentették a perbeli ingatlan földszint 1. szám alatti lakás tekintetében az állami tulajdonban álló házingatlanok elidegenítésének szabályozásáról szóló, korábban hatályos 32/1969. (IX.30.) Korm. rendelet (R.) 5. §-a (1) bekezdésének a) pontja, míg az ingatlan többi része tekintetében az 5. § (3) bekezdése alapján azt, hogy vételi jogukkal élni kívánnak a rendelet 7. §-a (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott vételáron. Az 1. szám alatti lakásingatlant a V. Kft. 1995. március 21-én 1.570.000 forintra értékelte. A II.r. alperes 1995. december 27-én tájékoztatást küldött a felpereseknek, amelyben ismertette a megállapított forgalmi értéket és rögzítette azt is, hogy a vételárkötöttség időtartama 60 nap. A felperesek a tájékoztató levelet 1996. január 2-án átvették, azonban elfogadó nyilatkozatot nem tettek.

A 2. számú lakásra vonatkozóan 1995. december 31-ig határozott időre három személy javára létesített bérleti szerződés állt fenn. 1996. január 1-jén a felperesek a lakást birtokba vették arra hivatkozással, hogy 1994. március 29-én az egész ingatlanra éltek vételi jogukkal, ezért a 2. szám alatti lakás tulajdonosává váltak. A felperesek 2004. március 10-ig voltak az ingatlan birtokában. A földszint 1. szám alatti lakás bérleti díját 1995. szeptember 28. napjáig teljesítették. A bérleti díj fizetési kötelezettség elmulasztása miatt az I.r. alperes a bérleti szerződést felmondta, majd jogerős ítélet kötelezte a felpereseket az 1. és 2. szám alatti lakás kiürítésére, valamint a bérleti, illetőleg használati díj megfizetésére. A bíróság a felpereseknek azt a viszontkeresetét elutasította, amely annak megállapítására irányult, hogy az 1. és 2. számú lakásra a vételi igényük bejelentésével az adásvételi szerződés létrejött, a 4. számú lakás megvételével pedig osztatlan közös tulajdon keletkezett az egész ingatlanra. A jogerős döntés indokolása szerint a 4. számú lakás megvásárlásával nem keletkezett

közös tulajdon, a felpereseket az 1. számú lakás tekintetében elővásárlási jog nem illette meg. A felpereseknek a jogerős ítélettel szemben előterjesztett perújítási kérelmét a bíróság ugyancsak elutasította. Ezt követően a felperesek keresetet terjesztettek elő aziránt, hogy az adásvételi szerződést a bíróság köztük és az önkormányzat között az 1. és a 2. számú lakásra hozza létre. A másodfokú bíróság a 2. számú lakás tekintetében helybenhagyta az elsőfokú bíróságnak a keresetet elutasító rendelkezését, míg a földszint 1. számú lakás tekintetében az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte. Az újabb eljárásban az elsőfokú bíróság az 1. számú lakásra vonatkozó keresetet elutasította, döntését a másodfokú bíróság helybenhagyta. A jogerős ítélet indokolása szerint az R. vételi jogot keletkeztetett a felperesek javára, de mivel azzal 1994. március 29-én, az R. hatályon kívül helyezése után éltek, arra jogot nem alapíthattak. A perbeli ingatlan a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) 107. §-ának (2) bekezdése alapján az önkormányzat tulajdonába került, így a vételi jog a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (Ltv.) 46. §-ának a) pontja alapján kizárt. A bíróság utalt arra is, hogy mivel az önkormányzat 1995. december 27-én tett vételi ajánlatára elfogadó nyilatkozat nem érkezett, így a határozatlan időre kikötött vételi jog a Ptk. 375. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával hat hónap után, azaz legkésőbb 1996. július 27. napján letelt.

A felperesek keresete összesen 11.990.998 forint és ennek a 2004. március 10-től járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére irányult kártérítés címén azzal, hogy ebből a III.r. alperes 492.706 forint, a VI.r. alperes - amelynek jogutódja a IV.r. alperes - 35.700 forint megfizetésére köteles. A kereset szerint az I.r. alperes felel a polgármester és a jegyző jogellenes magatartásával okozott kárért. A jogellenes magatartás az volt, hogy a képviselő-testület nem gondoskodott a 364/1993. (XI.22.) Kgy. határozat végrehajtásáról, ezért a felperesek nem szerezhették meg az 1. számú lakás tulajdonjogát, noha őket vételi jog illette meg, amellyel éltek. A tulajdonjoguk bejegyzését az eljáró szervek akadályozták.

A II.r. alperessel szemben előterjesztett keresettől a felperesek elálltak, a per megszüntetéséhez azonban a II.r. alperes nem járult hozzá.

A III.r. alperes 492.706 forint megfizetésére azért köteles, mert egy jogerős ítélet végrehajtása során 74.000 forint erejéig elévült követelést hajtott be lakáshasználati díj címén.

A IV.r. alperes, mint az önkormányzat törvényességi felügyeletére hivatott szerv jogellenes magatartása az, hogy az I. és a II.r. alperesek törvénytörtő döntéseit nem vizsgálta felül.

A felperesek az V.r. alperes felelősségét arra alapították, hogy a Csongrád Megyei Bíróság a Pf.21.144/1997/6. számú ítéletében téves

döntést hozott. Nem helytálló az a következtetés, hogy az I.r. alperes perbeli határozata alapján csak a 4. számú lakás volt eladható és a bíróság jogellenesen állapította meg azt is, hogy az eladott ingatlanrészt társasházi lakásként értékesítették. Kifogásolták az V.r. alperes által a perújítási kérelem megengedhetősége tárgyában hozott végzések tartalmát is.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a perbeli ingatlan 1. számú lakása tekintetében a felperesek nem hivatkozhatnak arra, hogy a vételi joguk alapján tulajdonjuk keletkezett, az I. és a II.r. alperesi oldalon nincs jogszabálysértő magatartás, amely a kártérítési követelést megalapozná. A III.r. alperes jogerős végrehajtandó határozat alapján hajtotta be a hátralékos használati díj mellett a folyamatos használati díj fizetési kötelezettség szerint járó díjösszegeket, intézkedése nem tekinthető jogszerűtlennek. A felperesek a végrehajtási jog elévülését nem bizonyították. A IV.r. alperes és a felperesek között nincs olyan jogviszony, amelyben a IV.r. alperes bármely intézkedésének hatálya közvetlenül a felpereseket érintené. Az V.r. alperes elévülési kifogását a bíróság megalapozottnak találta, emellett azonban kiemelte, hogy nem történt olyan súlyos anyagi vagy eljárásjogi szabálysértés, amely az V.r. alperes kártérítési felelősségét - elévülés hiányában - megalapozná. A felpereseknek az egyes eljárásokban felmerült költségek megtérítése iránti igényük tekintetében az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperesek pervesztessége folytán az őket terhelő költségeket nem háríthatják át.

A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az ítéletében az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta. A másodfokú bíróság az ítéletének indokolásában megállapította, hogy az önkormányzat képviselő-testülete az 1993. november 22. napján megtartott közgyűlésen a 4. szám alatti üres lakásingatlan értékesítéséről rendelkezett, az 1. számú lakás vonatkozásában 1994. március 29-én tett vételi nyilatkozat alapján az adásvételi szerződés létrejötte nem volt megállapítható, ezáltal a felperesek nyilatkozata adásvételi szerződést sem az 1. számú lakásra, sem a teljes ingatlanra vonatkozóan nem hozott létre a felek között. Az 1. számú lakásra fennállt bérleti jogviszony a bérleti díj nem fizetése miatt tett felmondással megszűnt 1996. november 30. napjával, ezért ezt követően alapos okból nem kaptak az érintett lakásra vételi ajánlatot, amelyre elfogadó nyilatkozatot sem tehettek. Ebből következően az I. és a II.r. alpereseknek nem volt olyan jogellenes magatartása, amelyre a kártérítési igény alapozható.

A III.r. alperes végrehajtási cselekménye a folyamatos díjak

behajtása érdekében megfelelt a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) rendelkezéseinek, a végrehajtás pedig jogerős ítéleten alapult.

Az V.r. alperessel szemben előterjesztett igény elévülését a másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, miként azt is, hogy keresetük érdemben is alaptalan. A jogerős ítéletben a másodfokú bíróság egyetértett a IV.r. alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés indokolásával is.

A felperesek felülvizsgálati kérelme a keresetüknek helyt adó döntés meghozatalára irányult. A felperesek kifogásolták, hogy a Szegedi Ítéltábla a végzésével elutasította a Bács-Kiskun Megyei Bíróság kizárására irányuló 2006. október 30-án kelt kérelmüket, amely sérti a Pp. 16. §-ának (2) bekezdésében foglaltakat. A felperesek szerint a kizárási kérelem nemcsak a Bács-Kiskun Megyei Bíróságra vonatkozott, hanem a Szegedi Ítéltáblára is. A felperesek a Szegedi Ítéltábla bírái közül többet felsoroltak, akik szerintük az ügyben elfogultak.

A felülvizsgálati kérelem szerint a másodfokú bíróság megsértette a Pp. 235. §-ának (1) bekezdését, amikor a 2013. szeptember 20-án kelt fellebbezés kiegészítésben foglaltaknak nem tett eleget és a konkrétan megjelölt iratokat nem szerezte be, megsértve ezzel a Pp. 260. §-a (1) bekezdésének a) pontját is. Sérült a Pp. 238. §-ának (1) bekezdése, amely szerint a per összes irataival együtt kell a fellebbezést felterjeszteni. Ezáltal nem volt megállapítható, hogy a perbeli ingatlan egészét „feltételt nem tartalmazó módon” jelölte ki értékesítésre az I.r. alperes a 346/1993. (XI.22.) Kgy. számú határozatával. Amennyiben a Kúria álláspontja szerint ez az eljárási szabálysértés felülvizsgálatra alkalmatlanná teszi a jogerős ítéletet, úgy annak hatályon kívül helyezése mellett a felperesek új eljárás elrendelését is kérik a szükséges iránymutatással. A felperesek kiemelték, hogy a kárt ténylegesen a hivatal jegyzője és az önkormányzat polgármestere követte el, és ezért az önkormányzat tartozik felelősséggel. A jogerős ítélet iratellenesen állapította meg, hogy a közgyűlési határozat további intézkedésig csak egy darab üres lakás eladásáról rendelkezett. A másodfokú ítélet tévesen állapította meg, hogy a határozat eltérő tartalmát a felperesek nem tudták bizonyítani. A felperesek ugyanis több okirattal bizonyították a határozat eltérő tartalmát, amely szerint feltételt nem tartalmazó módon jelölte ki a közgyűlés a perbeli ingatlan egészét értékesítésre. Ezt tartalmazza a Városi Ügyészség megállapítása is, amely szerint csak elírás folytán, tévedésből tartalmazza a közgyűlési határozat jegyző által kiadott másolata, hogy további intézkedésig csak egy darab üres lakás adható el. A közgyűlés ténylegesen az egész perbeli ingatlant kijelölte értékesítésre, az önkormányzatnak nem is volt joga feltételt szabni az értékesítésre. Az I.r. alperesnek volt értékesítési kötelezettsége, amelynek első lépése az ajánlattételi

kötelezettség volt. Ennek elmulasztása önmagában is jogellenes magatartás. A bíróságnak elsődlegesen azt kellett volna vizsgálnia, hogy a jegyző a valóságnak megfelelő tartalommal adta-e ki a vitatott közgyűlési határozat másolatát. A bíróság nem vette figyelembe a Városi Ügyészségnek azt a megállapítását, hogy a jegyző köteles a közgyűlési határozatot a jegyzőkönyvnek megfelelően kiadni és ennek nem tett eleget. Az ügyészségi vizsgálat alapján is megállapítható, hogy a polgármester, az alpolgármester és a jegyző is szándékosan megszegte hivatali kötelességét. A Legfelsőbb Bíróság is megállapította a Pf.III.24.034/1997/7. számú ítéletében, hogy feltételt nem tartalmazó elidegenítésre kijelölés esetén az 1. számú lakásra a felpereseket a 32/1969. (IX.30.) Korm. rendelet 5. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján vételi jog illette volna meg. A másodfokú bíróság az Ltv. 45. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat megsértve állapította meg, hogy a felperesek alapos okból nem kaptak az érintett lakásra vételi ajánlatot. A vételi ajánlat hiánya akadálya volt a vételi jog érvényesítésének mindkét vételi jog esetében, ez pedig közvetlen okozati összefüggésben áll a keletkezett kárral. A polgármester nem csak a vételi jog gyakorlását hiúsította meg, hanem az 1993. december 13-án létrejött adásvételi szerződés ingatlan-nyilvántartási bejegyzését is. Téves az a megállapítás, hogy az ingatlan társasházzá alakításán túl a társasház ingatlan-nyilvántartási bejegyzése is feltétele a felperesek tulajdonjoga bejegyzésének, az adásvétel pedig csak eszmei tulajdoni hányadra vonatkozhatott a szerződéskötés időpontjában. A felperesek többször felhívták a polgármestert a szerződés kiegészítésére, ettől azonban a polgármester elzárkózott. A felperesek a vételárat kifizették, birtokba léptek, ezért törvényes joguk a tulajdonjog ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése, amely a polgármester miatt hiúsult meg.

A III.r. alperes tekintetében a felperesek hivatkoztak arra, hogy nem volt szó folyamatos díjfizetés megállapításáról, a végrehajtási iratok beszerzésére vonatkozó felperesi kérelemnek pedig a bíróság indokolás nélkül nem tett eleget.

A IV.r. alperessel szemben a törvényességi felügyelet elmulasztásából eredő kártérítési igény alaptalanságát a másodfokú bíróság nem indokolta.

Az V.r. alperesre vonatkozó döntés kapcsán a felperesek az elévülési idő nyugvására és ennek az írásban történő bejelentésére hivatkoztak.

Mindezekre tekintettel a jogerős ítélet sérti a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében és a 349. §-ának (1) bekezdésében foglalt anyagi jogi szabályokat is. Logikailag ellentmondásos, hogy csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés válthatja ki a jogalkalmazó szerv kárfelelősségét, ugyanakkor azonban a bíróság kimondja, hogy a határozatok jogellenességét nem állapíthatja meg.

Az I.r. alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

Az V.r. alperes felülvizsgálati ellenkérelme az érdeemben helyesnek tartott jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése alapján a Kúria azt vizsgálta, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A másodfokú bíróság az ítélete indokolásában jól hivatkozott a kártérítési igény elbírálására irányadó anyagi jogi szabályokra, illetőleg arra, hogy az államigazgatási és bírósági jogkörben okozott kártérítési felelősség megállapításához a kártérítés különös feltételeinek [Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdés], valamint az általános feltételeinek [Ptk. 339. § (1) bekezdés] együttes fennállása szükséges. Helyesen utalt arra is, hogy a jogalkalmazó kárfelelősségét csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg. Az anyagi jogerő következménye, hogy a jogerős döntés a kártérítési perben eljáró bíróságot is köti és a jogvita újbóli elbírálásának nincs helye. A keresetet elutasító döntés alapvető indoka az, hogy a kereset alapjául szolgáló vitatott magatartást (mulasztást), államigazgatási határozatot a felperesek által indított perekben a bíróság a jogerős ítéleteivel elbírálta, a felperesek pervesztességével zárult eljárásokban keletkezett döntések jogellenessége ebben a perben nem volt megállapítható. A jogerős ítéletek, államigazgatási határozatok tartalma pedig - miként erre a másodfokú bíróság helyesen hivatkozik - a kártérítési felelősséget nem alapozhatja meg.

A rendelkezésre álló iratok alapján nem volt megállapítható, hogy a perben kizárt bíró járt el, illetőleg kizárási kérelem elbírálatlansága miatt eljárási szabálysértés állna fenn, a megelőző eljárások tekintetében az elfogultság kérdése ebben a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálható. A Pp. 235. §-ának (1) bekezdése és a Pp. 141. §-ának (6) bekezdése alapján a másodfokú bíróság jól indokolta meg, hogy az ügyben eljáró hatóságok egyes iratainak beszerzését a másodfokú eljárásban a felperesek miért nem kérhették, az e körben kifejtettekkel a Kúria egyetértett, a felülvizsgálati kérelemnek az ezzel kapcsolatos tényállításait a felülvizsgálat ezért nem érintette. Az iratok felterjesztése kapcsán az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés nem áll fenn.

A felperesek keresete részben az 1. számú lakás megvételének megghiúsulásával összefüggő károk megtérítésére irányult. A korábban kifejtett indokoknál fogva nem volt megállapítható a jogerős bírósági döntéstől eltérően az, hogy a felpereseknek az 1. számú

lakásra a vételi igényük bejelentésével az adásvételi szerződés létrejött. Az erre irányuló viszontkeresetet jogerős ítélet elutasította. Indokolása szerint a felpereseknek a vételre irányuló 1994. március 29. nyilatkozata ugyanis a szerződést nem hozta létre, az csupán a vételárat is tartalmazó értékesítési ajánlat elfogadásával jön létre, amelynek egyik előfeltétele volt - többek között - az ingatlan forgalmi értékének meghatározása. Az adásvételi szerződéshez szükséges tájékoztatás, az értékbecslésen alapuló vételár közlésének kézhezvétele után azonban a felperesek elfogadó nyilatkozatot nem tettek, bérleti jogviszonyuk pedig felmondással 1996. november 30-án megszűnt, ezért ezt követően az Ltv. 45. §-ának (1) bekezdése alapján a vételi jog gyakorlására nem is voltak jogosultak. Az egész ingatlanra vonatkozóan sem jött létre adásvételi szerződés, ezért a felperesek minden jogi alap nélkül szüntették be a bérleti díj fizetését, illetőleg vették birtokban a 2. számú lakást. Az 1. számú lakás tulajdonjoga megszerzésének megghiúsulása, az 1. és 2. számú lakások kiürítésével és a díjhátralékok fizetésével kapcsolatos perek elvesztése nincs összefüggésben az I. és a II.r. alperes magatartásával, ezért az ezzel összefüggő vagyoni és nem vagyoni károk megtérítése iránti igény alaptalan.

A 4. számú lakásra vonatkozó tulajdonjog bejegyzésével kapcsolatban a felperesek több peres eljárást is kezdeményeztek, kereseteiket a bíróság a jogerős ítéleteivel elutasította. Az 1993. december 16-i adásvételi szerződés egyértelműen utalt a társasház tulajdon szabályaira, illetőleg arra, hogy a társasházzá alakítás folyamatban van. Nem volt bizonyított, hogy a tulajdonjog bejegyzése az I. és a II.r. alperesek jogellenes magatartására visszavezethető okokból maradt el, ezért az ezzel kapcsolatos kárigényt a jogerős ítélet jogszabálysértés nélkül utasította el, a másodfokú bíróság által e körben kifejtettekkel a Kúria teljes mértékben egyetértett.

A III.r. alperes a végrehajtási tevékenységét a jogerős ítélet indokolásában részletezett tartalmú bírósági döntés alapján, a végrehajtási eljárás szabályainak betartásával végezte, e körben kártérítésre alapot adó magatartás nem volt bizonyított, az elutasító jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okok miatt nem jogszabálysértő. Miután a jogerős ítélet 1995. október 1-jétől kezdődően kötelezte a felpereseket a havi használati díj fizetésére, ezért a „folyamatos” díjfizetési kötelezettség fennáll és nem teljesítése a végrehajtás alapjául szolgál.

A IV.r. alperes jogelődjével szemben előterjesztett 35.700 forint kártérítési igény alaptalanságát a másodfokú bíróság jól indokolta meg, az I. és a II.r. alperesek kárfelelősségének hiányában a velük egyetemleges felelősség nem merülhet fel, önálló kártérítési felelősségének megállapítására pedig nem volt alap.

Az V.r. alperessel szembeni követelés elévülését és érdemben az alaptalanságát a jogerős ítéletben a másodfokú bíróság az elsőfokú

ítélettel egyezően jogszabálysértés nélkül, helyesen állapította meg.

Mindezekre tekintettel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okok miatt nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felülvizsgálati eljárásban pervesztes felpereseket az I. és az V.r. alperesek felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére, míg a felülvizsgálati illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és a 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. június 30.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Udvary Katalin s.k.
előadó bíró, Dr. Almásy Mária s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

kúriai tisztviselő
HM